

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda

årg. 29 nr 8 nov-dec. 2017

Ödesgemenskapen tillhör framtiden

Det finns verkligen goda nyheter: Presidenterna i världens tre viktigaste kärnvapenmakter arbetar intensivt på att förbättra relationerna mellan sina länder och ställa dem på en solid grund av samarbete i allas ömsesidiga intresse. Man skulle egentligen vänta sig att detta skulle kommenteras med entusiasm i Europa, eftersom det betyder att faran för ett stort krig, som kanske skulle utplåna mänskligheten, därmed kunde avväjas. Men långt därifrån, i stället har dessa tre presidenter numera någonting gemensamt: i mainstream-medierna utmålas de i lika grad, fast med olika epitet, som otäcka skurkar – som psykiskt instabila, som en ny Stalin, som diktator. Förklaringen till denna förvrängande optik är geopolitiska glasögon.

De senaste åren har Xi i sina tal ofta tagit upp den ”gamla, förlegade modellen” i väst, där världen betraktas ur en geopolitisk synvinkel med en kallakrigsmentalitet och som ett nollsummespel, vilket är ett tema som debatterats av många kinesiska lärda personer. Mot detta ställer Xi ett helt nytt begrepp, nämligen idén om hela mänsklighetens ödesgemenskap.

De flesta länderna i Asien är indragna i denna nya dynamik och det sker strategiska omorienteringar utifrån detta perspektiv, som till exempel Japans närmande till Ryssland och Kina.

En majoritet av mänskligheten är alltså på väg in i en bättre, vackrare era medan de flesta europeiska politiker och medier sitter fast i det gamla, förlegade sättet att tänka och har halkat långt bakom utvecklingens kurva. Det är detta som ligger bakom drevet mot Trump, Putin, Xi och andra som vågar närma sig ödesgemenskapen.

Schillerinstitutets grundare och ordförande Helga Zepp-LaRouche har många gånger betonat att världen måste bryta med det brittiska imperiets geopolitik och ansluta sig till ”sidenvägsandan”. I sin engelskspråkiga webcast, som hon håller varje torsdag kl 18, har hon betonat hur viktigt den amerikanske presidentens besök i Kina var och även hans möte med president Putin på Asienresan och återkommande långa telefonsamtal med de båda presidenterna Xi och Putin.

Hon håller dessa torsdagssamtal med Harley Schlanger på internet för att diskutera det internationella politiska läget med sikte på vad som borde göras för att lösa problemen. Hennes webcast riktar sig till det Internationella Schillerinstitutets aktivister runt hela världen och till andra intresserade.

För att finna den senaste diskussionen, gå in via denna länk: newparadigm.schillerinstitute.com Där finns också nyheter från Schillerinstitutet.

Väl medvetna om vilka hot som finns är det således med stora förhoppningar som redaktionen ser fram emot stora genombrott för en fantastisk utveckling i världen. Vi önskar alla läsare en Fridfull Helg och ett verkligt Gott Nytt År!

Varför västvärlden måste gå med i Kinas sidenvägsprojekt

Kinas president Xi Jinping har en oerhört ambitiös strategi för den kinesiska ekonomins fortsatta framsteg för att kunna bidra till förverkligandet av ”mänsklighetens gemensamma framtid och varaktig fred och stabilitet” i världen. På kinesiska kommunistpartiets 19:e kongress sa Xi att Kina ska bygga vidare på sin enormt framgångsrika fattigdomsbekämpning: 2020 ska fattigdomen vara helt avskaffad i Kina och 2035 ska hela landet vara fullständigt moderniserat. Motorn i allt detta är utbyggnaden av den nya sidenvägen till en världslandbro, med Kinas Belt & Road Initiative (BRI) i centrum.

Ett i västliga medier ofta upprepat, felaktigt påstående om Kinas ekonomi är, att frikostig kreditgivning till BRI-projekten har skapat en bubbla som förr eller senare måste spricka. Påståendet bygger på den klassiska nyliberala dogmen att offentliga utgifter (även för infrastrukturbyggen) alltid är slöseri med pengar. Denna vanföreställning bär en stor del av skulden till att västländerna inte investerar i sin infrastruktur, och den ligger bakom nyliberalernas ekonomiskt inkompetenta krav att infrastruktur ska finansieras genom offentlig-privat samverkan (OPS) och att projekten som väljs ska ge vinst direkt. Eftersom USA:s statsskuld nu är uppe i ca 20 biljoner dollar (med den kraftigaste ökningen under presidenterna Bush och Obama) kan staten inte ge några krediter till infrastrukturprojekt, underskottet är redan alldeles för stort, argumenterar anhängarna av detta synsätt. Istället för nya investeringar kräver de ”besparingar”, som faktiskt stryker den produktiva ekonomiska aktiviteten och därmed värdeskapandet ännu mer.

De som hävdar att Kina med utgifterna för BRI har skapat en jättelik, ohållbar finansbubbla, och att västländernas regeringar på inga villkor får följa Kinas exempel och spendera stora summor på infrastruktur, ser flisan i sin nästas öga men inte bjälken i sitt eget. De verkar helt blunda för det faktum att den största finansbubblan i världen inte är kinesisk, utan uppkom genom stödåtgärderna för banker och finansinstitut i den transatlantiska världen efter finanskraschen 2008. Inom ramen för de ”kvantitativa lättnadernas” sedelpress har centralbankerna gett dessa institut praktiskt taget räntefria krediter och därigenom gett dem möjlighet att fortsätta bokföra, köpa och sälja sina värdelösa papper, och samtidigt pumpa in pengar på en övervärderad aktiemarknad. Här upphör plötsligt deras dogm om ”sparpolitik” och ”statlig icke-inblandning i ekonomin” att gälla, när det handlar om att rädda deras bankrutta finansinstitut, så att de kan fortsätta sitt ockrande!

Följden är att de ”systemviktiga” bankerna, som är ”för stora för att få gå omkull”, idag är ännu större än de var vid tiden för kraschen 2008 – de största USA-bankerna till och med 40 procent större. Och eftersom det totalt sett finns färre banker har tillgångarna koncentrerats till allt färre institut. Dessutom har även derivatpekulationen ökat, eftersom inga seriösa försök har gjorts för att dämpa den. President Obamas bankreform ”Dodd-Frank” bidrog inte till att begränsa den, särskilt som avsnitten om derivathandeln var skrivna av derivathandlare! Med den oerhörda mängd billiga pengar som flödade från centralbankerna till storbankerna fortsatte handeln med tvivelaktiga finansinstrument att växa, eftersom handlarna tar allt större risker i jakten på största möjliga vinst.

Många av ekonomerna, journalisterna och politikerna som kritiserar Kinas ”skuldbubbla” hyllade denna finansbubbla i väst som ”Obamas uppsving” och jublade när börserna hela tiden svingade sig upp till nya rekordhöjder. Men när aktiekurserna simmar i ett ”hav av likviditet”, som Mohamed El-Erian uttrycker det, finns en akut fara för att börserna kommer att krascha när centralbankerna börjar strypa likviditeten genom en

räntehöjning.

El-Erian, chefsrådgivare på försäkringsbolaget Allianz och tidigare vd för Pimco, världens största obligationsförvaltare, är bara en av flera röster från etablerade institutioner som har varnat de senaste veckorna för att en ny krasch, ännu större än den 2008, är överhängande.

I en rapport från Adam Smith-institutet i London med titeln ”Ingen stress III: Bristerna i Bank of Englands stresstest” heter det att de sk stresstesterna, som ska pröva bankernas motståndskraft, ”saknar trovärdighet” och slutsatsen är: ”Förr eller senare måste det brittiska bankväsendet haverera”.

Ett uppseendeväckande exempel är den avgående tyske finansministern Wolfgang Schäuble, som förklarade för Financial Times att han oroar sig för ”de ökade riskerna på grund av ackumuleringen av likviditet och den växande offentliga och privata skuldsättningen”. Schäuble själv var dock en av de huvudansvariga för europeiska centralbanken ECB:s politik att pumpa ut likviditet för att rädda ”systemviktiga” banker i EU. Och nu varnar han utan skymten till självkritik för att de uppblåsta bubblorna hotar att leda till en ny finanskrasch.

Man kan jämföra det västliga finansiella och ekonomiska systemets bankrutta tillstånd, som föranleder de nämnda varningarna, med den kinesiska realekonomins snabba tillväxt tack vare produktivitetstegringarna som är ett resultat av BRI-projekten. Det transatlantiska systemets centralbanker pumpar ut biljontals dollar i spelmarker till banker, som egentligen är insolventa eftersom de sitter med massor med värdelösa papper i sina balansräkningar, och räddar dem på så vis från att gå omkull. I rak motsats till detta bygger Kinas statliga kreditinstitut och storbanker upp framtidens infrastrukturella plattformar, och detta inte bara i Kina utan i hela Eurasien och även i Afrika.

Och när samma personer, som har skapat krisen med sin nyliberala politik, sina bankstöd och sina åtstramningar, som Schäuble och IMF, nu varnar för den stora finanskraschen – vilken lösning har de då att erbjuda? Ingen. Kör på som förut, säger de, finanssystemet måste räddas till varje pris, även om metoderna är massmordiska.

För 30 år sedan, den 19 oktober 1987, drabbades New Yorkbörsen av det största börsras som någonsin inträffat på en enda dag – börsbubblan sprack. Fyra månader tidigare hade Lyndon LaRouche förutsagt att det skulle ske en börskrasch i oktober. Tjugo år senare, i juli 2007, varnade LaRouche för ett abrupt slut på ”Bush-uppsvinget”, som återigen bara var en bubbla, den gången baserad på bolån på en marknad som hade avreglerats i och med upphävandet 1999 av Glass-Steagall-lagens bankdelning. Båda gångerna krävde LaRouche som utväg att man skulle gå tillbaka till det amerikanska ekonomiska systemet, med en återinförd bankdelning, för att få ett stopp på det statliga stödet till ansvarlösa spekulanter, och med statliga krediter till investeringar i realproduktion.

Ett centralt inslag i detta amerikanska system, som LaRouche har aktualiserat på nytt, är det hamiltonska kreditsystemet – uppkallat efter USA:s första finansminister Alexander Hamilton – med en nationalbank för investeringar i realekonomiska processer, som höjer produktiviteten. Detta är också en av punkterna i LaRouches ”fyra ekonomiska lagar”. Det bygger på insikten att det är en principiell skillnad om en kredit investeras för att höja produktiviteten och på så vis lyfta hela ekonomin till en högre nivå, eller om man bara skapar mer skulder som hamnar hos ockrare och spekulanter, vilka förväntar sig att staten ska rädda dem när deras bubblor brister – som de ofrånkomligt kommer att göra förr eller senare.

Lyndon LaRouches och Helga Zepp-LaRouches gärning inom ekonomisk teori och politik återspeglas i Kinas stora sidenvägsprojekt – den kinesiska statsledningen har uppenbarligen förstått principerna bakom LaRouches ”fyra lagar”. Detta

är grunden till det nya paradigmet, som Helga Zepp-LaRouche outröttligt verkar för och som nu har blivit ”en global dynamik som inte går att stoppa”, sedan Xi Jinping tillkännagav BRI-satsningen 2013. Nu måste Europa och Amerika ansluta sig till detta nya paradigmet.

Ingen oro i Beijing för ”skräp”-investeringar i utlandet

Allteftersom det av spekulationer djupt skuldtyngda transatlantiska finanssystemet inväntar en annalkande katastrof, försöker man skylla på Kina för deras skuldsättning av riskfyllda investeringar i Bältes- och väginiciativet (BRI). Påståendena ger en fingervisning om den oförståelse som råder i framförallt Europa och USA, kring långsiktiga investeringar för att utveckla världen.

I en intervju den 26 oktober till Forbes, en ledande affärstidning i USA, sågades argumentet om Kinas riskfyllda investeringar av Wade Shepard. Shepard har exalterat följt utvecklingen av Den Nya Sidenvägen under flera år och är väl införstådd i vad den innebär och kommer att innebära för anslutande länder. Det som Kinas kritiserar för att göra, nämligen att investera i nationer som har skräp-listade skulder eller vars skulder inte ens anses ha något värde alls och inte ens listas, är Kinas exakta avsikt med BRI. Kina ämnar bistå länder som för närvarande är ”ekonomiskt förstörda, infrastrukturellt eftersatta eller politiskt belastade” och genom investeringen bygga deras väg mot framtiden. För närvarande är det 41 stycken av totalt 68 länder som har negativ gradering i skuldvärderingslistorna.

Flertalet exempel finns där länderna befinner sig i kris eller är extremt fattiga, nationer som behöver en investeringsknuff. Shepard nämner både Sri Lanka, Pakistan, Bangladesh, Grekland och Afrika som helhet och tillägger att: ”även om det stämmer att BRI beträder mark som innebär en omfattande finansiell risk, innebär dessa regioner även en potential för att långsiktigt kunna producera ekonomiska och politiska vinster. Kina åker runt i världen och gör storslagna investeringar på platser som ingen annan vill röra under premisserna att efter de blivit sammanlänkade med BRI, kommer dessa länder att kunna utvecklas och deras ekonomiska utsikter kommer så småningom att ändras markant. Att ha ett långsiktigt perspektiv, betyder inte i detta sammanhang att se över en tre- eller fyraårs period, har talar vi om tre till fyra decennier.”

Shepard understryker Kinas kompetens inom området och säger att Kina är ett land som ”genomgått en fullständig återuppbyggnad under en 30 års period, och skapat över hundra nya städer och omvandlat eftersatta regioner som Wuhan, Changsha och Chengdu till några av de mest dynamiska platserna i världen rent ekonomiskt.”

Shepard har i en tidigare artikel rapporterat om hur kinesiska privata företags utländska fusioner och förvärv har minskat med 42 % 2017, jämfört med 2016. Detta har skett sedan den kinesiska regeringen begränsade ”spekulativa” investeringar utomlands. Samtidigt har investeringar utomlands i BRI-infrastruktur totalt landat på 33 miljarder dollar i bara september, jämfört med årsinvesteringen 2016 som hamnade på 31 miljarder.

Vinden har vänt: ”Russiagate” slår tillbaka mot specialåklagaren Mueller

I USA drar det ihop sig till en politisk orkan som mycket snart kan sopa bort karriärsutsikterna för en hel rad höga tjänstemän i FBI och på justitiedepartementet och trassla in det demo-

kratiska partiets ledning i en härva av pinsamma bortförklaringar. Det s.k. ”Russiagate”, alltså utredningen av Rysslands påstådda inblandning i presidentvalet till förmån för president Trump, håller på att haverera. I stället kommer det fram att höga tjänstemän i båda dessa myndigheter själva blandade sig i valkampanjen och i maskopi med den brittiska underrättelsetjänsten använde sig av FBI:s makt för att hindra Trump från att bli vald. Russiagate blir nu Muellergate.

Utskotten i den amerikanska kongressens båda kamrar med tillsynsansvar för underrättelsetjänsterna står i begrepp att avslöja de sannolikt mest spektakulära tillvägagångssätt som någonsin förekommit i en amerikansk presidentvalskampanj. De är nu i full färd med att utreda innebörden av hundratals textmeddelanden som utbyttes mellan bland andra Peter Strzok, en avdelningschef inom kontraspionaget i FBI, och Lisa Page, en jurist inom FBI som Strzok hade ett utomäktenskapligt förhållande med.

Av meddelandena framgår att det i augusti 2016 hölls ett möte på vice FBI-chefen Andrew McCabes kontor, där man diskuterade en strategi för att förhindra en valseger för Trump. Den 15 augusti messade Strzok till Page: ”Jag vill gärna tro på den väg du förde fram på Andys [McCabes] kontor – att det inte finns en chans att han [Trump] blir vald – men jag är rädd för att vi inte kan ta den risken. Det är som att försäkra sig mot det osannolika att man kommer att dö innan man fyller 40 ...”

Det var också Strzok som bytte ut formuleringen i den dåvarande FBI-chefen James Comeys utlåtande beträffande Hillary Clintons hantering av sin e-post från ”grov oaktsamhet” till ”extremt slarv”, och därmed räddade henne från rättsliga påföljder.

”Synnerligen politiserat klimat på FBI”

Den fulla innebörden av den ”försäkring” som Strzok och flera av hans kolleger i de olika underrättelsetjänsterna och på justitiedepartementet ansåg sig behöva mot en valseger för Trump är ännu inte helt känd. Men beskyllningarna om att Ryssland hade hackat Hillary Clintons e-post och om att Trump-teamet hade något fuffens för sig med Ryssland hörde helt säkert dit. Det interna messandet mellan Strzok, Page och andra visar i alla fall entydigt att samtliga var ivriga Clinton-anhängare och lika övertygade Trump-hatare.

I ett förhör inför representanthusets justitieuetskott förnekade vice justitieministern Rod Rosenstein precis detta på ett mycket avslöjande sätt. Utskottsordföranden Bob Goodlatte hade konstaterat att uppgifterna om den extrema partiskheten hos FBI-agenterna och justitiedepartementets jurister var ”djupt oroande” för den amerikanska allmänheten, som förväntar sig ett ”blint och jämlikt rättssystem”. Men Rosenstein försvarade Muellers agerande och tillade att FBI-medarbetarna och tjänstemännen på justitiedepartementet hade rätt att uttrycka sina åsikter så länge det inte påverkade deras arbete.

Därefter skrev ordföranden i senatens justitieuetskott, senator Chuck Grassley, till Rosenstein och begärde utlämning av alla dokument som kunde skapa klarhet kring de ditintills offentliggjorda meddelandena mellan Strzok och Page. Grassley skrev: ”Det begränsade utlämnandet av 375 meddelanden mellan mr Peter Strzok och ms Lisa Page visar på ett synnerligen politiserat klimat på FBI under både Clinton- och Ryssland-utredningarna. Ms Page proklamerar till exempel i ett meddelande till mr Strzok: ’Herregud, Trump är en vedervärdig person.’” Och inte bara för Trumps väljare är det instruktivt att få veta med vilket förakt Peter Strzok ser på människor i de lägre inkomstskikten. I ett meddelande från den 26 augusti 2016 skrev han: ”Jag var precis på en Walmart i södra Virginia. Jag kände LUKTEN av stödet för Trump. Det är skrämmande påtagligt här nere.”

I ett annat meddelande, strax efter valet, berättade Page att

hon just hade köpt boken *All the President's Men*: ”Tyckte att jag behövde friska upp mina kunskaper om Watergate.” Tydligt tänkte hon använda lärdomarna däriifrån på Russiagate.

Hett om öronen för McCabe

Grassley skrev vidare till Rosenstein: ”Några av dessa meddelanden verkar gå längre än att bara uttrycka en personlig politisk åsikt, och verkar överskrida gränsen till att vidta någon form av myndighetsåtgärd för att ’försäkra sig’ mot att Trump blev president. Med ’Andy’ avses troligen vice FBI-chefen Andrew McCabe. Allt som diskuterades sträckte sig därmed bortom enbart Page och Strzok och åtminstone till mr McCabe, som hade uppsikt över båda FBI-utredningarna” – den om Hillary Clintons e-post och den om Rysslands eventuella inblandning i den amerikanska valkampanjen. Grassley begärde utlämning av samtliga handlingar med kopplingar till detta, inklusive gällande ”den andra telefonen” som Page omnämner i ett meddelande till Strzok: ”Du säger alltså att vi ska messa på den andra telefonen när vi pratar om Hillary eftersom den inte kan spåras.”

Det blev tydligt för hett om öronen på McCabe för han meddelade i sista minuten att han inte kunde infinna sig till en utfrågning inför representanhusets underrättelseutskott, på grund av en schemakrock, något som utskottets ordförande, Devin Nunes, genast ställde sig tvivlande till.

Den republikanske kongressledamoten Matt Gaetz från Florida, som redan i början av november i plenisalen hade varnat för att det var en statskupp i görningen mot Trump, bombarderade Rosenstein med frågor om den olycksbådande roll som Bruce Ohr, en högt uppsatt tjänsteman i justitiedepartementet och även han en mycket uttalad Trump-motståndare, hade spelat i förbindelse med MI6-agenten Christopher Steele och firmen Fusion GPS, och frågade varför Rosenstein inte hade sett det som sin högsta prioritet att informera presidenten och hans administration om detta. En pikant omständighet är förstås att Ohrs fru, Nelli Ohr, var anställd av Fusion GPS samtidigt som Ohr satt på justitiedepartementet och arbetade med utredningarna mot Clinton och Trump – alltså samma firma som bevisligen utgjorde en viktig förbindelselänk i maskopin med den brittiska underrättelsetjänsten.

Vinden har vänt

Det verkar alltså inte som förhållningstaktiken får någon bestående effekt. Den amerikanska befolkningen börjar nämligen också tappa tålamodet med hela den här saken. Mark Penn, med lång erfarenhet som opinionsundersökare och kampanjrådgivare till Bill och Hillary Clinton, skrev nyligen i *The Hill* att 63 procent av väljarna anser att FBI varit motsträvt mot att lämna ut information till kongressen för Clinton- och Trump-utredningarna. 54 procent säger att Robert Mueller har en intressekonflikt som hindrar honom från att göra sitt jobb på ett objektivt sätt. 61 procent tycker att man bör undersöka närmare hur den ”smutsiga dossiern” från Fusion-GPS – sammanställd av MI6-agenten Christopher Steele – finansierades. Mycket tyder numera på att såväl Demokraternas ledningsgrupp DNC som Hillary Clintons valkampanj och även Obama-administrationen och eventuellt också politiska motståndare till Trump bland Republikanerna var inblandade i denna finansiering. 58 procent anser att om Hillary Clinton och Demokraterna betalade för denna dossier så kan den inte användas i någon rättsak.

Vinden har vänt. När till och med *Wall Street Journal* skriver: ”Allt fler tecken tyder tvärtom på att några tjänstemän i FBI – som har arbetat för honom [Mueller] – kan ha blandat sig i ett amerikanskt presidentval”, då kan Russiagate komma att slå tillbaka hårt mot sina upphovsmän.

Och det är bara positivt, eftersom – bortsett från att Russiagate också skulle avleda från det faktum att Hillary Clinton var en usel kandidat som förlorade valet för att hon visade samma förakt för the deplorables (”stackarna”, alltså de bortglömda människorna i det amerikanska rostbältet) som Strzok lade i dagen i sina meddelanden till Page – så var meningen med hela den här operationen att den skulle hindra Trump från att infria sitt vallöfte att skapa en bra relation med Ryssland.

Mardrömmen kan snart vara över. Rysslands president Putin kommenterade Russiagate i sin årliga presskonferens genom att peka på det uppenbara faktum att de som ligger bakom den här operationen har åsamkat det inrikespolitiska läget i USA stor skada och de visar bristande respekt för väljarna som röstade på Trump. Men både Trump och Putin verkar nu, när Russiagate har demaskerats, vara redo att samarbeta i viktiga strategiska frågor som Nordkorea och Syrien.

Det borde vara en väckarklocka för varje tänkande människa i det här landet, att de etablerade medierna i vårt land rapporterar så gott som ingenting om de nya vindarna i USA.

LaRouchePAC:s Mueller-dossier har avslöjat statskuppnsätverket i USA

LaRouchePAC:s Mueller-dossier håller på att knäcka ryggen på den amerikanska polisstatsapparaten, som 1) gjorde rättsövergreppen mot Lyndon LaRouche, 2) beskyddade terroristerna bakom flygplanskapningarna 11/9 2001, och som idag 3) försöker avsätta USA:s folkvalde president. Det är denna korrumpierade mäktiga apparat som beskyddat hela det ”kriget mot terrorismen”, den blodiga regimförändringspolitiken och åratals av förföljelser och mord på de oppositionella i USA, som inte följde den brittiska geopolitiken, finanspolitiken och/eller kulturpolitiken.

Dossiern: ”Robert Mueller is an Amoral Legal Assassin: He Will Do His Job If You Let Him” från LaRouchePAC har fått kongressen att gå till angrepp mot FBI, CIA, Clintonanhängarna i Justitiedepartementet och den brittiska ”fd” MI6-agenten Christopher Steele, så att det kan bli ”undersökningsledaren” Robert Mueller och hans kompanjoner som sätts fängelse, och inte president Trump. Denna effekt har uppnåtts genom utdelningen av 10.000 exemplar av denna dossier om USA:s egentliga nutidshistoria till hela Kongressen, till viktiga delar av administrationen i Washington och på andra håll i USA

I december tryckte LaRouchePAC ytterligare 10.000 exemplar för att gripa chansen att få stopp på Mueller och hans korrupta team av agenter från FBI, CIA och brittiska MI6 som vill bestämma vem som skall styra USA. Redan efter några dagar hade samtliga senatorer och kongressledamöter fått nya exemplar av Mueller-dossiern. Läs och tryck fram ditt ex här <https://larouhepac.com/20170927/robert-mueller-amoral-legal-assassin-he-will-do-his-job-if-you-let-him>

Hela Mueller-dossiern finns översatt till danska på: <http://schillerinstitut.dk/si/2017/09/eir-dossier-robert-mueller-umoralsk-juridisk-morder-han-goere-sit-job-giver-ham-lov-dansk-indledning-hele-artiklen-paa-engelsk/>

